

Η ΝΙΚΗ

Ἐδῶ 'ς τὸ ἑλληνικὸ τὸ χῶμα,
Τὸ στοιχειωμένον καὶ ἱερό,
Ὅπου τὸ ἴδιο μένει ἀκόμα
Ἀπ' τὸν ἀρχαῖον τὸν καιρὸ,

Ἐ τὸ χῶμα τοῦτο πάντα ἀνθοῦνε
Κ' ἔχουν ἀθάνατη ζωὴ
Καὶ μᾶς θαμπώνουν, μᾶς μεθοῦνε
Νεράιδες, ἥρωες, θεοί!

Εἶδα τὴ Νίκην τὴ μεγάλην,
Τὴ Νίκην τὴν παντοτεινὴν!
Τὴν εἶδα ἐμπρὸς μου νὰ προβάλλῃ
Μὲ φορεσιά ὀλοφωτεινὴν.

Ἀσύγκριτη ὅταν τὴν ἰδέα,
Σὺν ὄνειρο λαχταριστῇ,
Εἶδα τὴ Νίκην τὴν ἀρχαίαν,
Τὴ Νίκην τὴν κυματιστῇ!

Τὴν εἶδα. Μὲ τὸ πέταμά της
Δὲν ἔφευγε 'ς τοὺς οὐρανοὺς,
Ἐκεῖ ποῦ δύσκολα σιμᾷ της
Μπορεῖ νὰ κρατηθῇ κι' ὁ νοῦς.

Δὲν ἔτρεχε νὰ φτάσῃ πρώτῃ,
Νὰ στεφανώσῃ φτερωτὴ
Τὸ λιονταρόκαρδο στρατιώτη,
Τὸν ἐμπνευσμένο ποιητὴ.

Δὲν ἔδενεν ἡ θεία κόρη
Μ' ἓνα της σάλπισμα τρανόν,
Ὅρθῃ 'ς τοῦ καραβιοῦ τὴν πλώρη,
Τὸν μανιωμένο Ὠκεανόν.

Χρυσελεφάντινη γαλήνη
Δὲν ἔδειχνε, δὲν εἶχε αὐτὴ.
Δὲν τὴν ἀντίκρουσα νὰ λύγῃ
Τὰ σάνδαλά της λατρευτῇ.

Καὶ δὲν τὴν εἶδα ὅταν ἀστέρι
Τῆς τέχνης θεῖο πελεκητὸ
Ἐ τὴν πέτρα τὴ σκληρὴ ἀπὸ χέρι
Ἐνὸς τεχνίτου δυνατό.

Καὶ δὲν τὴν εἶδα μέσ' 'ς τῶν νέων
Τὰ γαῦρα πλήθη νὰ ὀδηγῇ
Τοὺς ταύρους τῶν Παναθηναίων
Στεφανωτοὺς εἰς τὴ σφαγὴν.

Καθὼς ὁ πρῶτος ὁ τεχνίτης
Τὴν ἐπλασεν ἀπλοῖκᾷ
Μὲ τὸ γυναικεῖο τὸ κορμὶ της
Χωρὶς γνωρίσματα θεϊκά,

Τὴν εἶδα νὰ περνᾷ ἀπ' τὴ στράτα
Χωρὶς σαλπίσματα, κλαδιὰ
Καὶ τρόπαια καὶ φτερὰ χιονᾶτα,
Χωρὶς οὐράνια συνοδίᾳ.

Ἀλλ' ἡ ἐμμορφία της πέρα ὡς πέρα
Σκόρπια 'ς τ' ὀλόψηλο κορμὶ
Εἶχε τῆς Νίκης τὸν ἄερα,
Εἶχε τῆς Νίκης τὴν ὀρμὴν.

Κ' ἦταν πλασμένο τὸ κορμὶ της
Ὅχι ἀπὸ σάρκα, ἀπὸ ψυχὴ!
Τὸ νοῦ τραβοῦσε ὅταν μαγνήτης,
Τὸν ὕψωνε ὅταν προσευχὴν.

Κι' ἀπὸ τὸ αὔλο, τὸ παρθένο
Κορμὶ, ποῦ ἐδιάβαινε γοργό,
Ἐβγαίνει φῶς εὐλογημένο,
Ἐβγαίνει φῶς θαυματουργόν.

Κ' ἐφάνταζε ὅταν νὰ πηγαινῇ
Βοήθεια καὶ παρηγορία
Σὲ κάθε νιώτῃ ἐρωτευμένη,
Σὲ κάθε συμφορᾷ βαρεῖᾳ.

Ταῖρι 'ς τὸν ἔρημο, 'ς τὸν ξένο
Σκέπη, 'ς τὴν φύσιν εὐωδιά,
Καὶ δύναμι 'ς τὸ δειλιασμένο
Καὶ νέα θρησκεία 'ς τὴν καρδιά.

Τὴν εἶδα νὰ περνᾷ ἔμπροστά μου
Μὲ φορεσιά ὀλοφωτεινὴν
Κ' ἐλύγισα 'ς τὴ γῆ ἐκεῖ χάμου
Κ' ἔκραξα μὲ τρανὴ φωνή,

Γονατιστός, μὲ θαμπωμένα
Μᾶτια, μὲ λαῦρα περισσή:
Χαῖρε θεά, χαῖρε παρθένα,
Ὡ Νίκην, ὦ Νίκην, ὦ Νίκην Ἐσύ!

Ἐσύ ποῦ δείχνεις πῶς ἀνθοῦνε
Ἐδῶ μ' ἀθάνατη ζωὴ,
Πῶς μᾶς ἐμπνέουν καὶ μᾶς μεθοῦνε
Νεράιδες, ἥρωες, θεοί!